

Palvelemista varastohuoneessa

"Kaikki kirkon jäsenet auttavat toisiaan, joten kukaan meistä ei joudu olemaan nälässä."

Christine Merrill
(Perustuu tositapahtumaan)

Tämä kertomus tapahtui Yhdysvalloissa.

Dominic kiipesi autoon ja kiinnitti turvavyönsä. "Mihin me mennään?" hän kysyi äidiltä.

"Me menemme palvelemaan", äiti sanoi. "Eräs perhe tarvitsee apua ruoan hankkimisessa."

He ajoivat ison harmaan rakennuksen luo. Dominic ei ollut koskaan aiemmin käynyt siellä.

"Mikä tämä paikka on?" hän kysyi. "Luulin, että menisimme hakemaan ruokaa kaupasta."

Äiti sulki auton oven. "Tätä kutsutaan piispojen varastohuoneeksi. Se on vähän niin kuin ruokakauppa, paitsi että täällä ei tarvitse maksaa ruoasta."

Dominicin silmät suurenivat. "Kaikki on ilmaista?"

"Tavallaan", äiti sanoi. "Kun paastoamme, me voimme maksaa paastouhrin, aivan kuten maksamme kymmenykset. Niillä rahoilla ostetaan ruokaa, joka menee tähän varastohuoneeseen. Sitten kun jollakulla kirkossa ei ole riittävästi rahaa, niin hän voi pyytää piispalta apua ja tulla tänne hakemaan, mitä hän tarvitsee. Paikoissa, joissa ei ole varastohuonetta, piispalla on muita tapoja auttaa."

Dominic käveli äidin kanssa ovelle. "Eli perheellä, jota autamme tänään, ei ole riittävästi rahaa ruoan ostamiseen?"

"Ei tällä hetkellä", äiti sanoi. "Mutta siitä syystä me autamme! Kaikki kirkon jäsenet auttavat

toisiaan, joten kukaan meistä ei joudu olemaan nälässä."

Dominic nyökkäsi. "Olen iloinen, että he saavat ruokaa."

"Niin minäkin. Nyt mennään. Näytän sinulle, kuinka tämä toimii."

Dominic ja äiti kävelivät varastohuoneeseen. Siellä oli hyllyriveittäin erilaisia tavaroita, kuten kaupassa.

Äiti otti laukustaan paperilapun. "Tästä käytetään nimitystä 'ruokatilaus'. Se on luettelo tuotteista, joita perhe tarvitsee. Piispamme ja Apuyhdistyksemme johtaja ovat yhdessä auttaneet heitä laatimaan luettelon."

"Sinäkin käytät aina luetteloa, kun teet ostoksia, äiti!" Dominic sanoi.

"Aivan! Varmistamme, että saamme kaiken luettelossa olevan, jotta perhe saa, mitä he tarvitsevat."

Äiti haki ostoskärryn. Sitten vapaaehtoistyöntekijä auttoi heitä löytämään luettelossa olevat tavarat. Dominic työnsi kärryä samalla kun äiti pani siihen tavaroita.

"No niin, taidamme olla valmiita!" Äiti katsoi luetteloa uudelleen. "Varmistetaan, että meillä on kaikki. Onko meillä banaaneja?"

"Joo!" Dominic sanoi.

"Leipää?"

"Joo!"

Kun he olivat valmiita, vapaaehtoistyöntekijä auttoi heitä

**Mitä sinä voit tehdä
auttaaksesi apua
tarvitsevia?**

viemään ruoat autoon. Dominic vilkutti hyvästiksi.

"Miltä sinusta tuntuu?" äiti kysyi, kun he ajoivat kotiin.

"Hyvältä!" Dominic sanoi. "Mutta myös... ei niin hyvältä."

Äiti näytti yllättyneeltä. "Miksi sinusta tuntuu ei niin hyvältä?"

"Koska kaiken tuon ruoan näkeminen sai minut nälkäiseksi! Voidaanko me syödä lounasta, kun päästään kotiin?"

Äiti hymyili. "Totta kai! Sinunlaisesi ahkera työntekijäkin tarvitsee ruokaa."

Dominic hymyili takaisin. Hänestä tuntui hyvältä, että oli auttanut jotakuta tänään. ●